

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Ing. P. S.**
bytem H. 836, B. nad S.
zastoupen JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou
sídlem Rybníček 4, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti: **Ing. F. E.**
bytem Ú. 22, B.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2018, č.j. JMK 46209/2018, sp.zn. S-JMK 11345/2018 OŽP Hod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2018, č.j. JMK 46209/2018, sp.zn. S-JMK 11345/2018 OŽP Hod, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 13.12.2017, č.j. OŽP-ČJ/67021-17/MOU, sp.zn. OŽP/19794-2016/MOU, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby čistírny odpadních vod včetně povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce namítá, že jeho žádost byla zamítnuta, aniž by se žalovaný zabýval tím, zda žalobce pro dodatečné povolení stavby čistírny odpadních vod splňuje podmínky stanovené zákonem. Žalovaný a prvostupňový správní orgán pochybili tím, že nezkoumali poměry v dané lokalitě. V současnosti jsou odpadní vody vyváženy z jímky bez přepadu po přístupové cestě, která není stavebně upravena jako komunikace. Argumentace správních orgánů o možnosti napojení splaškových vod na kanalizaci je pouze hypotetická. Stávající splašková kanalizace je vzdálena 250 metrů od pozemku žalobce a podle žalobce je prodloužení hlavního řadu splaškové kanalizace směrem k jeho pozemku s rodinným domem v nedohlednu. Podle žalobce po něm nelze požadovat financování rozšíření hlavního řadu splaškové kanalizace. Nadto jde o složitý sklonitý terén – napojení rodinných domů se nachází pod patou přístupové cesty. Vzhledem ke svažitosti terénu i samotných rodinných domů je likvidace odpadních vod technicky a finančně náročná. Zejména v zimních měsících nelze vzhledem ke svažitosti terénu zajistit plynulý odvoz splaškových vod ze stávající jímky. Žalovaný vycházel pouze z mapových podkladů bez ověření údajů v územním plánu. Podle žalobce byly splněny podmínky pro dodatečné povolení čistírny odpadních vod.
3. Žalobce dále namítá, že předložil všechny podklady požadované prvostupňovým správním orgánem a jeho žádost byla zamítnuta bez předchozího upozornění na případné nedostatky žádosti. Z hydrogeologického posouzení vyplývá, že ve směru proudění podzemních vod se nenachází potenciálně ohrožené zdroje podzemních vod. To, že se správní orgány obávají dalších žádostí o povolení domovních čistíren odpadních vod v případě vyhovění žádosti žalobce, nelze klást žalobci k tíži. Žalovaný nezohlednil kladná stanoviska dotčených orgánů (včetně stavebního úřadu) a posuzoval pouze vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod. Jestliže byly výzvou ze dne 25.5.2017 po žalobci požadovány další podklady, byl tím žalobce nesprávně a nezákonně zatěžován; pro posouzení věci bylo rozhodné pouze vypouštění odpadních vod z čistírny.
4. V replice pak žalobce dodává, že napojení na veřejný kanalizační řad není možné, což vyplývá také z vyjádření Vodárenské akciové společnosti, a.s. ze dne 16.11.2016. V

posuzované lokality (x) není souvislá zástavba rodinných domů a vlastníci jednotlivých staveb jsou odkázáni na jiný způsob likvidace splaškových vod. Vypouštění jsou předčistěné odpadní vody. Žalobce také argumentuje kladným rozhodnutím v obdobné věci v obci Mokrá u Brna.

5. Žalobce z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný setrává na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Vodoprávní úřad může vydat povolení k provedení (změně) vodního díla pouze tehdy, je-li povoleno odpovídající nakládání s vodami (vypouštění odpadních vod). Vypouštění odpadních vod z jednotlivých staveb pro bydlení podle § 38 odst. 7 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), je výjimečným řešením. Situace v posuzované lokalitě nebyla natolik specifická, aby odůvodňovala nutnost povolení výjimečného způsobu likvidace odpadních vod podle § 38 odst. 7 vodního zákona.
7. Žalovaný navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Zdejší soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Nosná část žalobní argumentace je tvořena námitkami ohledně sezónní nesjízdnosti příjezdové komunikace vedoucí k rodinnému domu žalobce, přílišné vzdálenosti obecní kanalizace, a tedy objektivní nemožnosti žalobce dostát povinnosti podle § 38 odst. 6 vodního zákona, což má podle žalobce odůvodňovat instalaci domovní čistírny odpadních vod podle § 38 odst. 7 vodního zákona.
10. Vodoprávní úřad (speciální stavební úřad) zahájil dne 27.10.2016 z moci úřední řízení o odstranění nepovolené stavby domovní čistírny odpadních vod na pozemku žalobce p.č. x, katastrální území x. Žádostí ze dne 14.11.2016 se žalobce domáhal dodatečného povolení stavby splaškové kanalizace a domovní čistírny odpadních vod a povolení k nakládání s vodami spočívajícímu ve vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Vodoprávní úřad tak řízení o odstranění nepovolené stavby přerušil a zahájil řízení o dodatečné povolení stavby. Ze žádosti žalobce ze dne 14.11.2016 a z příloh plyne, že čistírna odpadních vod byla předržena před stávající jímku o akumulacím objemu 8,3 m³ a předčistěná voda byla dále jímána v jímce s přepadem. Ve vegetační době měla být jímána voda využita k zalévání, v mimovegetační době mělo docházet ke vsakování vody. Jímka i

čistírna odpadních vod se nacházely na pozemku žalobce parc. č. x katastrální území x; rodinný dům žalobce byl součástí pozemku parc. č. st. x v katastrální území x.

11. Podle § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona je čistírna odpadních vod vodním dílem. Podle § 38 odst. 1 vodního zákona odpadní vody jsou vody použité v obytných, průmyslových, zemědělských, zdravotnických a jiných stavbách, zařízeních nebo dopravních prostředcích, pokud mají po použití změněnou jakost (složení nebo teplotu), jakož i jiné vody z těchto staveb, zařízení nebo dopravních prostředků odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Odpadní vody jsou i průsakové vody z odkališť, s výjimkou vod, které jsou zpětně využívány pro vlastní potřebu organizace, a vod, které odtékají do vod důlních, a dále jsou odpadními vodami průsakové vody ze skládek odpadu. Podle § 38 odst. 7 vodního zákona je přímé vypouštění odpadních vod do podzemních vod zakázáno. Vypouštění odpadních vod neobsahujících nebezpečné závadné látky nebo zvláště nebezpečné závadné látky (§ 39 odst. 3 vodního zákona) z jednotlivých staveb pro bydlení, z jednotlivých staveb pro rodinnou rekreaci nebo z jednotlivých staveb poskytujících ubytovací služby, vznikajících převážně jako produkt lidského metabolismu a činností v domácnostech, přes půdní vrstvy do vod podzemních lze povolit jen výjimečně na základě vyjádření osoby s odbornou způsobilostí k jejich vlivu na jakost podzemních vod, pokud není technicky nebo s ohledem na zájmy chráněné jinými právními předpisy možné jejich vypouštění do vod povrchových nebo do kanalizace pro veřejnou potřebu. Podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona je třeba povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních. Podle § 2 odst. 2 vodního zákona jsou podzemními vodami vody přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem v pásnu nasycení v přímém styku s horninami; za podzemní vody se považují též vody protékající podzemními drenážními systémy a vody ve studních. Nakládáním s povrchovými nebo podzemními vodami je podle § 2 odst. 9 vodního zákona jejich vzdouvání pomocí vodních děl, využívání jejich energetického potenciálu, jejich využívání k plavbě nebo k plavení dřeva, k chovu ryb nebo vodní drůbeže, jejich odběr, vypouštění odpadních vod do nich a další způsoby, jimiž lze využívat jejich vlastnosti nebo ovlivňovat jejich množství, průtok, výskyt nebo jakost. Podle § 15 odst. 1 vodního zákona je k provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění třeba povolení vodoprávního úřadu. Povolení k provedení nebo změně vodního díla, které má sloužit k nakládání s vodami povolovanému podle § 8 vodního zákona, může být vydáno jen v případě, že je povoleno odpovídající nakládání s vodami nebo se nakládání s vodami povoluje současně s povolením k provedení nebo změně vodního díla (§ 9 odst. 5 vodního zákona).
12. Čistírna odpadních vod tedy byla vodním dílem, které mělo sloužit k nakládání s vodami. K provedení tohoto vodního díla bylo třeba povolení vodoprávního úřadu. Povolení k provedení vodního díla mohlo být podle § 15 odst. 1 vodního zákona vydáno pouze tehdy, bylo-li (byť i současně) povoleno odpovídající nakládání s vodami. Jestliže nebyly splněny podmínky pro povolení nakládání s vodami (vypouštění odpadních vod do podzemních vod), bylo již nadbytečné zkoumat, zda žalobce splnil zákonné podmínky pro dodatečné povolení stavby čistírny odpadních vod. Dodatečnému povolení provedení vodního díla (tu čistírny odpadních vod) tedy musela předcházet úvaha správních orgánů o

- splnění podmínek pro povolení nakládání s vodami (vypouštění odpadních vod do vod podzemních). Žalovaný i prvostupňový správní orgán dospěli k závěru, že nebyly splněny podmínky pro vypouštění odpadních vod z jednotlivé stavby pro bydlení (tu rodinného domu žalobce) do vod podzemních podle § 38 odst. 7 vodního zákona.
13. Zdejší soud dává za pravdu žalovanému v tom, že pro vydání povolení k vypouštění odpadních vod z jednotlivých staveb pro bydlení či rodinnou rekreaci do vod podzemních jsou stanoveny přísnější podmínky než v případě vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Vypouštění odpadních vod z jednotlivých staveb pro bydlení či rodinnou rekreaci do vod podzemních je výjimečným řešením. I tento pohled zdejší soud se žalovaným sdílí. To pramení z cílů ochrany vod podle vodního zákona (§ 23a odst. 1 písm. b/ vodního zákona) i práva Evropské unie (kupříkladu čl. 4 odst. 1 písm. b/ směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23.10.2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky). Podzemní vody jsou nejcitlivějším, největším a hlavním zdrojem pro zásobování veřejnosti pitnou vodou a je v zájmu lidského zdraví zamezit nežádoucím koncentracím znečišťujících látek v podzemních vodách, předcházet jim nebo je snižovat (preambule, zejména odst. 1 až 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/118/ES ze dne 12.12.2006 o ochraně podzemních vod před znečištěním a zhoršováním stavu). V případě znečištění podzemních vod je náprava stavu obtížnější a trvá delší dobu než v případě znečištění povrchových vod. Tuzemský právní řád i právo Evropské unie tedy klade zvýšený důraz na ochranu podzemních vod.
14. Z listiny „Kvalita přečištěné vody z domovní ČOV Aquatec – typ AT6/AT8 a limity přípustného znečištění odpadních vod vypouštěných do vod povrchových dle Nařízení vlády č. 401/2015 Sb.“ vyhotovené Aquatec USBF s.r.o. vyplývá, že čistírna odpadních vod splňuje hodnoty minimální účinnosti stanovené nařízením vlády č. 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech. Velikost zdroje znečištění byla stanovena na úrovni 2 EO (ekvivalentní obyvatelé), maximální kapacita čistírny byla 5 EO; kapacita čistírny odpadních vod výrazně přesahovala její předpokládané zatížení. Z hydrogeologického posouzení z října 2016 pak vyplývá, že zasakovací systém byl funkční. Přestože žalobcem použitá čistírna odpadních vod splňuje podmínky nařízení vlády č. 401/2015 Sb., účinnost čistírny odpadních vod nebyla absolutní; hodnoty „Ncelk“ a „Pcelk“ dosahovaly účinnosti čištění 76 % a 80,2 %, další hodnoty pak přesahovaly účinnost čištění 90 %. Nebyla-li účinnost čistírny odpadních vod absolutní, bylo namíste posoudit splnění podmínky výjimečnosti podle § 38 odst. 7 vodního zákona.
15. Z vyjádření VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s. ze dne 16.11.2016, č.j. BV/5660/2016-Ke, vyplývá, že čistírna odpadních vod nezasahuje do ochranného pásma vodního zdroje a že k pozemku žalobce nebyla přivedena veřejná splašková kanalizace. Tvzení žalobce, že se veřejná splašková kanalizace nacházela přibližně 250 metrů od pozemku žalobce, odpovídá výkresu VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s., podle kterého splašková komunikace končila u stavby na pozemku parc. č. x, katastrální území x. Z výkresu je dále patrné, že v trase přístupové komunikace

k pozemkům žalobce (a staveb na nich) byl pouze vodovodní řad. Zdejší soud tak dovozuje, že napojení žalobce na veřejnou splaškovou kanalizaci vzdálenou od jeho rodinného domu přibližně 250 metrů by pro žalobce představovalo značnou ekonomickou zátěž. Povodí Moravy, s.p. ve stanovisku ze dne 14.11.2016, č.j. PM061561/2016-203/Ou, uvedlo, že „...*uvedený záměr vzhledem ke svému charakteru, velikosti a dopadu nebude mít vliv na stav vodního útvaru...*“, a ve vztahu k vodnímu zákonu nesouhlasilo se stavbou lokální čistírny odpadních vod pro nesplnění podmínky výjimečnosti ve smyslu § 38 odst. 7 vodního zákona.

16. Podle zdejšího soudu je při posuzování výjimečnosti podmínek (okolností) ve smyslu § 38 odst. 7 vodního zákona třeba zohlednit kontext, v jakém se žalobce domáhal vydání dodatečného povolení čistírny odpadních vod. Z kolaudačního rozhodnutí Obecního úřadu Bílovice nad Svitavou ze dne 17.12.2007, č.j. 1853/07-819, kterým bylo povoleno užívání rodinného domu žalobce, vyplývá, že bylo povoleno užívání stavby „*přestavby objektu individuální rekreace na objekt pro bydlení, volně stojící včetně domovních přípojek na elektřinu, vodu, splaškovou kanalizaci do žumpy na vyvážení, likvidaci dešťových vod na vlastním pozemku, terénních úprav, sjezdu na pozemek a oplocení v lokalitě „x“, k.ú. x*“ na pozemku parc. č. st. x a parc. č. x v katastrálním území x. Ze stavebního povolení téhož správního orgánu ze dne 9.5.2005, č.j. 239/05-84, vyplývá, že „...*přístupová – příjezdní cesta k pozemku a staveništi v celé délce je vedena v katastru nemovitostí pouze jako ostatní plocha. Nebyla nikdy povolena a stavebně upravena jako komunikace, není proto známá její únosnost. Nevhodným zatížením při dopravě vybouraného materiálu a stavebního materiálu může dojít k jejímu poškození, včetně vodovodního řadu umístěného v trase cesty. Je nezbytné s ohledem na tuto skutečnost volit dopravu na staveniště. Jakékoliv poškození této přístupové cesty musí být stavebníkem dáno neprodleně do původního stavu...*“. Ze stavebního povolení dále vyplývá, že se žalobce zavázal, „...*že jako příjezdová cesta bude užívaná veřejná komunikace (stávající přístupová cesta), ne existující lesní cesta na pozemku p.č. x k.ú. x...*“. Ve stavebním povolení bylo dále uvedeno, že „...*Obecní úřad Bílovice nad Svitavou svým přípisem z 2.2.2005 sdělil stavebníkovi panu Ing. P. S., že parcela č. x k.ú. x není vedena jako cesta, ale jako ostatní plocha, kterou si občané, kteří ji využívají jako cestu, upravují na své náklady...*“. Žalobce tedy nejpozději v průběhu uvedeného stavebního řízení jistě věděl o obtížném přístupu ke svým nemovitostem, tedy i o obtížné sjízdnosti, s tím, že i sjízdnost bude třeba zajišťovat svépomocí a na vlastní náklady. Steží tedy nyní může žalobce úspěšně argumentovat nezajištěnou sjízdností. Nadto tvrdí-li žalobce ztíženou sjízdnost přístupové komunikace během zimy, tuto skutečnost v průběhu správního řízení ani nedokládal; vyjma pouze obecného tvrzení ohledně nemožnosti zajistit vyvážení jímky celoročně žalobce k nemožnosti dostat povinnosti podle § 38 odst. 6 vodního zákona neuvedl nic konkrétního. Pouhé tvrzení žalobce obsažené v podání „*Výzva k předložení dokladů o likvidaci odpadních vod*“ ze dne 30.9.2016, podle něhož nevyhovující stav přístupové komunikace způsobuje, že v zimě odmítají k domu žalobce zajíždět i popeláři, a obec namísto řešení situace nainstalovala značku „*komunikace se v zimě neudrží*“, rovněž nemůže být způsobilé prokázat objektivní nemožnost vyvážet jímku z důvodu klimatických jevů.

17. Žalobce od počátku věděl o nutnosti akumulovat odpadní vody v bezodtokové jímce ve smyslu § 38 odst. 6 vodního zákona a zároveň věděl o ztíženém příjezdu ke svým nemovitostem, a přesto za těchto podmínek přistoupil k výstavbě rodinného domu. Byla-li v roce 2007 žalobcova stavba zkolaudována s jímkou na vyvážení, disponoval-li žalobce nejpozději od vydání stavebního povolení jasnou informací ohledně sjízdnosti a pravidel jejího zajištění a nedoložil-li žalobce vskutku objektivní nemožnost vyvážet jímku z důvodu klimatických jevů, pak žalovaný podle zdejšího soudu nepochybil, pokud neshledal prokázání výjimečných důvodů k povolení vypouštění odpadních vod do vod podzemních podle § 38 odst. 7 vodního zákona.
18. Žalobce dále namítá, že mu nelze klást k tíži, že v případě vyhovění jeho žádosti by prvostupňový správní orgán byl nucen vyhovět dalším vlastníkům nemovitostí v posuzované lokalitě a povolit (ve dvou případech i dodatečně) stavbu dalších čistíren odpadních vod pro jednotlivé stavby pro bydlení či rekreaci.
19. I v tomto žalobním bodu dává zdejší soud za pravdu žalovanému. Správní orgán je povinen respektovat legitimní očekávání účastníků řízení a ve skutkově i právně obdobných věcech rozhodovat zásadně shodně (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Úvaha prvostupňového správního orgánu, jak ji shrnul žalovaný, tedy že „...pokud by vodoprávní úřad vyhověl žádosti žadatele o vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby domovní ČOV včetně povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních, musel by vyhovět i ostatním žádostem v téže věci (ust. § 2 odst. 4 správního řád) a tím pádem by s největší pravděpodobností nastal případ, že vypouštění předčistěných odpadních vod z jednotlivých domovních ČOV do vod podzemních na tak malé ploše, které lze povolit pouze výjimečně, pokud není technicky nebo s ohledem na zájmy chráněné jinými právními předpisy možné jejich vypouštění do vod povrchových nebo do kanalizace pro veřejnou potřebu, by bylo příliš velkým rizikem vůči životnímu prostředí...“, se zdejšímu soudu jeví jako logická, legitimní a korektní. Z ortofotomapy procházející správním spisem je zřejmé, že v posuzované lokalitě „x“ zástavba poblíž nemovitostí žalobce sestávala ze solitérních staveb rodinných domů či objektů pro rekreaci zasazených do zahrad či obdobných pozemků, které byly přístupné po stejné komunikaci, kterou využíval žalobce k vyvážení jímky. Prvostupňový správní orgán zamítnutí žádosti žalobce opřel mimo jiné o úvahu, že povolení výstavby dalších individuálních čistíren odpadních vod by vedlo k nadměrnému vypouštění (byť předčistěných) odpadních vod do vod podzemních na příliš malé ploše. Této úvaze odpovídá situace zachycená na ortofotomapě i skutečnost, že v lokalitě „x“ byly prvostupňovým správním orgánem zjištěny další dvě čistírny odpadních vod zbudované bez povolení. Úvaha prvostupňového správního orgánu o dopadu případného kladného rozhodnutí v nyní posuzované věci na v budoucnu vedená správní řízení s obdobným předmětem tedy byla namístě.
20. Pokud jde o další žalobní argumenty, ani ty nejsou důvodné. Správní orgán není povinen před vydáním rozhodnutí ve věci samé žadateli intimovat, zda podané žádosti vyhoví či nikoli (byť takovému postupu zákon nebrání). Takovou povinnost tedy v nyní posuzované věci neměl ani prvostupňový správní orgán vůči žalobci. Pokud by prvostupňový správní

orgán od počátku předpokládal, že žádosti žalobce nevyhoví z důvodu nesplnění podmínek podle § 38 odst. 7 vodního zákona pro vydání povolení k nakládání s vodami, jevílo by se jako nadbytečné a v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů po žalobci vyžadovat navazující (nepotřebné) podklady. Konečná úvaha správního orgánu o tom, zda žádosti žadatele bude vyhověno, však zásadně probíhá až po shromáždění podkladů. Nemožnost vyhovět žádosti žalobce nemusela být v posuzované věci zjevná už od počátku správního řízení, a tedy prvostupňový správní orgán nepochybil, pokud po žalobci vyžadoval i doklady, které nakonec na nevyhovění jeho žádosti nemohly ničeho změnit.

21. Namítá-li žalobce, že v obdobné věci bylo žádosti o povolení stavby čistírny odpadních vod vyhověno, pak především údajnou skutkovou i právní obdobnost „v obci Mokrá u Brna“ nikterak nekonkretizuje. Stěží mu zdejší soud může dát v takto obecném argumentu za pravdu.
22. Podle zdejšího soudu je tedy žaloba nedůvodná. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

23. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým je žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly náklady související s povinností uloženou zdejším soudem a k náhradě jiných nákladů neshledal zdejší soud žádný důvod (§ 60 odst. 5 s.ř.s.), a proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. ledna 2020

David Raus v.r.
předseda senátu